

Николай Лилиев

Аз не извиках от възмущение...

Аз не извиках от вълнение,
аз не заплаках от любов,
не паднах, майко, на колене,
когато твоят властен зов
прониза мойта бедна стряха
и озари безлюдний кът,
отгдето, безнадеждна, плаха,
душата сви по своя път.

Не знаех твоя мир ли любя
и твоята безбрежна шир,
но знаех, ако те изгубя,
че ти ще станеш мой кумир,
и тръгнах гузно сред тълпите,
безсилен да ги отрека,
и ето, плискат ме водите
на легендарната река!

Там Вардар пей, въздиша, стене,
огледал хиляди слънца,
и благославя дружно с мене,
родино, твоите деца,
които бурята целуна,
и митрольозата люля,
в прегръдката на нощ безлунна,
сред вледенените поля.

И тая песен вдъхновена
разнасят волни ветрове
низ твоята земя свещена,
която всички нас зове –
да мрем със светата надежда
на нашите свети деди,
че твоят бог ще се оглежда
на Вардар в бързите води.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7750>]